

Sponsor durduliu, chel, bun ca pâinea caldă, astronaut, chipeș, caută a se împrieteni cu dulcinee pline de viață, vesele (categoria A, B, C) pentru zboruri intergalactice comune.

Primele trei care sună primesc reduceri.

A SE CITI CU GLAS TARE PE CASETĂ. CU NASUL ÎN VÂNT.

Sovnarhoz 15

Leningrad. S. 12a/15

Bună, draga mea Maimuțică!

Pășind prin viață, trântești fără să vrei câte-o vorbă aiurea. Ce să zic, dacă poți, înțelege și iartă-mă. Mi-e tare dor de tine și nu-mi trebuie nimeni altcineva.

Marik, 1937

Marioka Swami* Brabho până cazi
alias Marioka Fiul Ploii, nume de familie Verlan
locuitor al Chișinăului, mândria poporului moldovean

„Pământeanca“ a cărei privire m-a ademenit și [la care] mi-a plăcut obrazul modelat cu atâta gingășie de un nene, încât, neputând răbda, m-am repezit să-i pictez făptura luminată. Iară voi, deci, bată-vă norocul, urmași ai mei care deocamdată nici nu existați, voi adăstați pe undeva prin niște gene, și vor trece anii, va sosi ceasul și veți ieși din găoacea genelor, și, dobândind trup, veți simți gustul și mirosul vieții. Iar eu până una-alta am să bag niște vodcă cu bere, niște cartofi cu ouă și smântână presărați cu sare grunjoasă și o să ațipesc un pic, fiindcă diseară trebuie musai să-i scot chiloțerii unei fete frumoase și să purced la un ritual tainic.

Al vostru de-a pururi, Marioka Swami
2004, început de iunie

* JOC DE CUVINTE INTRADUCTIBIL: „S VAMI” ÎN LIMBA RUSĂ ÎNSEAMNĂ „(ESTE) CU VOI”, DAR SVAMI ESTE REDAREA RUSEASCĂ A TITLULUI ONORIFIC HINDUS SWAMI, DE ORIGINE SANSCRITĂ, CARE ARE SENSUL DE „MAESTRU, CEL CARE CUNOAȘTE ȘI-ȘI ESTE PROPRIUL STĂPÂN”.

La fel cum ne-am întâlnit cu cartea asta, tot așa am să te întâlnesc eu pe tine, draga mea, te aștept foarte tare, sunt sigur că trebuie doar să învăț să aștept. Poate cineva sili florile să înflorească mai repede? Ei? Vezi, tocmai. Cartea a zăcut multă vreme aruncată, în timp ce eu, jalnic și nefericit, rătăceam prin tina ispitelor și a patimilor, căznindu-mi trupul. Și iată că, prin minune, pas cu pas, ne-am întâlnit, și mie așa, nițeluș, mi-a cam căzut fața. Ah, ce dobitoc! mi-am spus. Și cu groază mi-am dat seama ce cale luasem, pe jumătate nelegiuită. Adevărat oaie rătăcită. Mă lăsasem ispitit, înțelegi...

... Tu ești undeva, în spațiu, n-ai cum să nu fii, îți bate inima, pisicii mei, pe undeva, și va veni clipa minunată când ne vom lua de mână și ne vom repezi curajoși în întâmpinarea fericirii, și pe urmă... dar ce va fi pe urmă, citiți pe urmă.

Marioka Swami*

Brabha până cazi

Chișinău. Primăvară. Apă. 2006

* JOC DE CUVINTE INTRADUCTIBIL: „S VAMI” ÎN LIMBA RUSĂ ÎNSEAMNĂ „(ESTE) CU VOI”, DAR SVAMI ESTE REDAREA RUSEASCĂ A TITLULUI ONORIFIC HINDUS SWAMI, DE ORIGINE SANSCRITĂ, CARE ARE SENSUL DE „MAESTRU, CEL CARE CUNOAȘTE ȘI-ȘI ESTE PROPRIUL STĂPÂN”.

Salut, fetelor! M-am hotărât, în sfârșit, să vă scriu o scrisoare. Viața mea e în mare plăcută, liniștită, muncesc, respir, îmi plac sauna, borșul, îmi place să miros florile. Mă pregătesc de expoziție.

De îndată ce v-am văzut, dusă a fost liniștea din inima lui Marioka. Mi-am dat seama că voi sunteți ceea ce-mi lipsește ca să fiu pe deplin fericit. Sunteți atât de asemănătoare, încât uneori mă încurc. Dacă e să vorbesc cinstit, vă spun pe șleau, direct și simplu. Am un vis: să vă desfac sutienele cu mișcări ușoare, îndemânatică și rafinate ale ambelor mâini, iar apoi, în ritmul unui dans lent, să vă agăț amândurora în același timp chiloțeeii și să-i trag încet în jos. Dar ce va urma nu vă mai spun – mă sfiesc. Iar inima îmi bate atât de tare, de parcă aș sări dintr-un avion verde în cerul mare albastru.

Cam așa, deci. Scrieți-mi despre voi. Ce vă interesează, ce citiți, ce admirați. Dar mai cu seamă ce visați.

Nu te întrista, ai toată viața înainte, trebuie doar să speri și să aștepti. După moarte, aventurile pe întinderile de necuprins ale altor dimensiuni abia încep. Doar cei săraci și slabi la minte stau aici, prizonieri ai ispitelor și tentațiilor, împodobindu-se cu flecuștețe. Iar după bețiile vesele vin lacrimile și durerea celor pierdute. Viața pare un vis îndepărtat și fericirea fantomatică se topește ca un fum în catifeaua densă a nopții, iar bătrâna lună plutește leneșă și netulburată printre stele. Dar iată că se aude o bătaie timidă. Cine oare s-ar apuca să bată la inima mea? Și eu, lăsând deoparte treburile urgente, mă cufund în adâncurile subconștientului și ridic cu grijă cârligul vechi și ruginit.

În prag stătea ea, zâmbind. Și îndată totul s-a umplut de lumină și de o mireasmă minunată. Bucuria mi-a umplut inima și dragostea. Au venit în fugă câini, dând din coadă, și pisicile au început să se frece de picioarele noastre. Și undeva departe, departe, într-o bodegă duhnind a vin, bețivii se certau între ei pentru nimic.

Cândva am fost și noi acolo. Și am zâmbit cu un zâmbet trist vechilor amintiri. Și buzele noastre s-au întâlnit, în sfârșit, în univers.

Iac-așa năzbâtie-a ieșit.

M[arioka]F[iul]P[loii], februarie 2018

Ședea sub o stâncă și privea undeva prin perdeaua tulbure a ploii mărunte și se gândea cine știe la ce. Nici nu prea avea la ce să se gândească, era chiar la începutul tuturor timpurilor și el era unul dintre primii care începeau să gândească. Nu exista încă nimic, din cerul greu și tulbure cădea o ploaie mărunță, iar el, încă fără nume, ba chiar și fără poreclă și cu atât mai mult fără patronimic, se uita undeva în gol și pur și simplu se gândea cine știe la ce. În creierii se îngrămădeau încă imagini difuze din vis, amestecate cu imagini din ultimele zile, își amintea de ele și clipea des, scărpinându-se în creștet.

Dintr-odată, cu sfială, în gând i-a răsărit ea. Se întâlniseră lângă pârâu și, când stătuseră unul lângă altul, ea se uitase de jos, pieziș, în ochii lui și, mijind puțin privirea, îl mângâiase cu unghia pe burtă. Iar el stătuse ținându-și răsuflarea și în nări îi pătrunsese mirosul ei de neînțeles, de nedescris, și, lăsându-se pradă unei porniri de necuprins, de nepătruns, își trecuse palma peste umărul ei, pe braț și peste ceva ferm și elastic. Nu știa încă și nu-și putea nici măcar închipui că, după mult, mult timp, urmașii lor aveau să numească acest ceva misterios și de nepătruns „iubire“. Iar acum, la începutul vremurilor, sub stâncă, sub ploaia mărunță, a tras-o cu tandrețe spre el și a îmbrățișat-o strâns pe prima lui iubită, încă pe jumătate maimuțică, iar ea l-a îmbrățișat la rândul ei. Și au stat așa împreună și li s-a părut că va fi veșnic, pentru totdeauna.

Septembrie 2020

Stăteam în intersecție și-o așteptam. În jur treceau grăbiți primii trecători matinali, iar troleibuzele noi, proaspăt spălate, duceau pasageri încă pe jumătate adormiți, cu privirea ațintită în gol. În aerul dimineții mirosea sonor a gaze abia ieșite din eșapament.

O așteptam, răbdător și tenace. Iar ea locuia undeva în acest oraș și nici măcar nu bănuia că cineva o așteaptă. Pur și simplu o văzusem traversând intersecția cu alți trecători și, agățând-o cu privirea, o urmărisem multă vreme până când se pierduse în mulțime. Pe cap îi tresălta în mers smocul de păr negru, asemănător puțin cu al samurailor japonezi. Înfățișarea ei, umbletul și expresia ochilor mi se întipăriseră numaidecât în creier, îi recunoscusem și-i primisem îndată făptura, așa cum se întâmplă de când e omenirea, și iată-mă acum venind de ani și ani la intersecție și așteptând-o răbdător. Uneori o văd în vis și fug după smocul de păr care tresaltă și nu izbutesc nicicum s-o ajung din urmă, iar apoi, la 8.30 dimineața, stau și o aștept, exact la ora la care am văzut-o pentru prima dată în intersecție. Verii îi iau locul toamna, apoi iarna, primăvara, iar vara, și tot așa ani la rând. Acum sunt deja moș de-a binelea, tremurător și șubred, și stau și o tot aștept, cred mai departe în basme, și pe gerul aspru ea mă încălzește și-mi dă putere.

Sau poate paranoia perfidă mi s-a strecurat pe nesimțite în creier și aștept... nimic?

E noapte, liniște, într-un sfert de oră e Anul Nou. Stau la intersecție și zăpada mi se așterne ușor pe umeri. Cineva se apropie din spate și-mi pune, tandru, palma pe cap.

Platón o iubea pe Polinocika
cu iubirea lui platonică.
Andrei o dojenea pe Karina
pentru perna mototolită,
iar Roza surâdea și înflorea
după săruturile tandre-ale lui Boria.
Alla n-a apucat nici păs a zice,
că s-a trezit la Vadim,
Valecika a adormit pe Romka,
și, stând noaptea la fereastră,
Vera credea în Ivan,
iar Nadiuşka, pistruiata,
spera și-l aştepta pe Saşka.
Aliska a fost darul Vikăi pentru Mark
și numai Daşa adormise, beată.
Am să-i apar în vis,
s-o iau de mână răcoroasă,
și am să zbor cu ea.

M[arioka]F[iul]P[loii] înc. sec. XXI e.n.

Misterioasa necunoscută

Poveste bazată pe fapte reale

Ea a murit foarte demult, iar eu m-am născut când muriseră deja toate rudele și strănepoții ei. N-am văzut-o niciodată și cel mai probabil n-o să aflu cine a fost, cum o chema și cu se ocupa, și cu toate acestea întâlnirea noastră a avut loc, iar de atunci planeta a dat de multe ori ocol Soarelui. Umblam pe Pământ încă crud și practic nu știam ce fac, deși probabil că primele mlădițe ale conștiinței de sine răsăriseră totuși în mine – nu săream de pe acoperiș, înțelegând că nu mi-ar fi tocmai de folos.

Odată am nimerit cu băieții nu departe de o biserică abandonată, într-o carieră. Era sfârșit de săptămână, buldozerele și excavatoarele stăteau pleoștite, cu farurile triste, și se odihneau. Muncitori nu erau nicăieri, doar căștile lor zăceau printre mânuși vechi și unsuroase. Iar noi rătăceam pur și simplu fără țintă, fără niciun plan sau gând.

Eu mergeam pe lângă un deal proaspăt retezat, și în solul deschis la culoare se distingeau clar contururile întunecate ale unor sicrie. Neavând ce face, am început să scormonesc într-unul din ele și dintre resturile de pânză pe jumătate putrezită am scos o mănușă mică întreagă, cusută din voal alb, iar în ea, ca într-un săculeț, erau niște oscioare de la încheietura mâinii. Am răsucit mănușa în mâini și am răsturnat oscioarele pe pământ, imaginându-mi cum cândva, demult de tot, fusese înmormântată această tânără, cum mâinile în aceste mânuși îi fuseseră împreunate atent pe burtă, cum răsunaseră cuvintele de doliu, cum plutea o muzică suavă și tristă și cum cineva,

poate, privind-o, crezuse că răposata dispărea pentru vecie în pământ. Dar iată că vecia se terminase și razele aceluiași soare atingeau din nou mănua albă, trainică, aproape nouă.

În picioarele ei am găsit pantofi întregi din piele, cu brățuri de piele, mici de tot, puțin tocite la călcâie, doar șnururile mucegăiseră și totul se fărâmițase. Tocurile aproape noi erau abia tocite – probabil apucase să umble puțin în pantofii ăștia, m-am gândit, și poate că și eu umblam pe aceleași străzi ale vechiului nostru oraș. Cu gândurile duse, scormoneam cu degetul, și pământul uscat amestecat cu putregai se împrăștia la picioarele mele cu un foșnet încet, era liniște și cald, prietenii mei plecaseră cine știe pe unde și rămăseserăm numai noi doi, singuri. M-am apropiat de căpătâiul sicriului și am scos cu grijă un craniu foarte mic. Ochii ei goi mă priveau tăcut, am privit și eu în ei și, în clipele acelea, creierul meu mi s-a părut că zboară undeva dincolo de granițele universului și dispărea în tăcerea rece a stelelor și planetelor.

Stăteam cu craniul în mână și încercam să mi-o imaginez așa cum fusese cândva – mijind ochii la soare, zâmbind, bându-și cafeaua cu lapte dimineața și visând, ca toate fetele din toate timpurile, la o dragoste mare, tandră și pentru toată viața.

M-am hotărât s-o iau acasă. Curând am ieșit cu băieții din carieră, scuturându-ne de praf și scapieți, și ne-am întors în cartierul nostru. Am ieșit pe podul nou din Râșcani, construit nu demult.

Eu am rămas puțin în urma prietenilor mei și, cuprins de un sentiment care mă năpădise dintr-odată, mi-am făcut vânt și am dat cu craniul de trotuar, iar oscioarele vechi și uscate au zburat în toate părțile.

Prietenii mei au privit peste umăr și au mers mai departe. Eu am mai stat puțin și, cine știe de ce, m-am gândit că așa e mai bine pentru amândoi și am plecat mai departe. Deasupra noastră, un pic mai sus, bătând neauzit din aripi și fără să scoată un cuvânt, zburau îngerii.

Apoi au trecut ani, decenii, țări întregi au dispărut în eternitate, dar eu n-am auzit niciodată vreo vorbă de la îngerii. Cine știe, poate că uneori ei ne strigă din răspuțeri, dar noi, îmbătându-ne cu tăcerea, nu-i auzim.

Au trecut anii, și fața, lipită de craniu, mi s-a schimbat mult. Memoria mea n-a izbutit să păstreze chipurile prietenilor. Prin voia sorții, locuiesc acum la câteva sute de metri de podul acela și uneori, trecând pe jos sau cu mașina pe lângă el, îmi amintesc fără să vreau de misterioasa necunoscută căreia i-am zdrobit capul cu atâta cruzime. Rugăciunile către ea să mă ierte s-au risipit de mult în cosmos. Poate că m-a iertat – sau, cine știe, poate așteaptă răbdătoare, când ne vom întâlni, să-mi dea cu un băț în cap. Poate acolo se întâlnesc sufletele, după chinuri cumplite și îndelungate și după rezolvarea nesfârșitelor probleme – ba de reparat un robinet, ba de plombat un dinte, ba de găsit bani ca să cumpere ceva.

Cina de ieri mi se bulucește la fund și trebuie să fug să-i dau drumul, pentru că la ușă ne bate întotdeauna ceva nou și necunoscut. Așadar, să deschidem ușa, prieteni, nălucii noului!

Azi-noapte am dormit în fostul bufet al unei vechi băi sovietice. O clădire mare cu etaj, din cărămidă roșie, construită pe vremea când eu încă zburam undeva în cosmos, iar părinții mei nici măcar nu se cunoscuseră, fiindcă pe atunci erau încă băiețel și fetiță.

A venit noaptea și a început încet să plouă. Am găsit pe undeva niște lumânări vechi și le-am aprins. Ședeam la masă și mă uitam la foc. Era o liniște adâncă. Undeva departe lătrau câinii și un trecător întârziat se dădea cu capul, monoton, de un zid vechi de cărămidă. Iar deasupra, prin acoperișul găurit, vântul își fredona încetișor melodiile misterioase.

Amintiri demult uitate îmi răsăreau lin, pe nesimțite, în memorie. Ca un fum mi-a trecut prin minte cum mirosea părul unei fete foarte frumoase cu care mersesem cândva pe pod, mai jos de circ. O țineam de mână și speram la ceva.

Ne opriserăm și eu îmi băgasem nasul în părul ei, și mirosul de lapte proaspăt aburit pătrunsese în mine și mă umpluse până la refuz. Priveam stelele, fermecat de profunzimea de nepătruns a întregii creații, cu tot cu noi în ea. Cu câtă pricepere a conceput, a prevăzut și a modelat creatorul lumii totul! Prinsesem ușor cu palma sânul fetei. Pe obraz o simțeam cum respiră, iar picăturile răcoroase din nările ei îmi alunecau plăcut pe piele.

Apoi trecuseră anii și într-o zi o întâlnisem din nou și înțelesesem ceea ce nu putusem înțelege până atunci. Acum, în

camera goală și întunecată, în pâlpâirea slabă a lumânării, pe fața mea se putea distinge un zâmbet abia simțit, dar eram singur, doar cu amintirile mele, și nu mă vedea nimeni. Deși poate că mă vedeau îngerii mei; ședeau tăcuți și invizibili alături, pe scaune, se uitau la flacără și se gândeau și ei la ceva, își aminteau fostele suflete pe care le păziseră cândva.

Apoi am deșurubat dopul și mi-am turnat vin în pahar, m-am uitat la el și l-am băut domol, fără grabă. Am mușcat o bucățică dintr-o pulpă de pui și am început să mestec pe îndelete, cu pâine neagră.

Pe perete tăcea misterioasă o oglindă mare, într-o ramă de lemn din scânduri vechi. Crengile, în vânt, băteau darabana în geamuri, încât părea că ciocănește cineva la ușă și cere să intre la foc. Părea chiar că plânge încet și jalnic. Cățeii și mâțele fără stăpân se ascunseseră care pe unde putuse și, făcute ghem, se încălzeau unele pe altele.

Scrisori pe nisip

Când să fi fost asta? Nimeni nu știe, probabil pe vremea când exista deja scrisul.

Un bărbat, fire sensibilă, ușor de rănit, se plimba cândva pe niște bancuri de nisip – desculț, pentru că asta-i stârnea emoții foarte plăcute – și mergea el mândru pe planetă, delectându-se cu frumusețile Pământului, în mod clar și cumva de la sine înțeles – evident că nu degeaba.

Și iată că odată a văzut urme proaspete de picior de femeie. Arătau frumos, gingașe, feciorelnice, parcă trecuseră cu o aripă de fluture pe nisipul curat și moale. Câteva clipe, bărbatul nu și-a putut lua ochii de la ele. Ce imagini cu adevărat minunate desenează Maiestatea Sa Misterioasă!

Pășind fără grabă, s-a apucat să cerceteze urmele. Deja dintr-o privire, fără greutate, se putea observa că sunt evident ale unei femei tinere. Călcâiul plinuț, încă feciorelnic, trecerea lină și frumoasă către cele două pernuțe ale tălpii, iar deasupra, grupate nostim, ordonat, cinci biluțe mici și ovalul puțintel mai lung al degetului mare. Când pășea, unghia degetului mare agăța abia vizibil nisipul, ceea ce dădea amprenteii un contur neobișnuit, și, dacă-ți încordai imaginația, deslușeai aici o imagine destul de frumoasă, ba chiar cu o aluzie ciudată. Bărbatul s-a oprit, și-a pus cu grijă piciorul drept în nisip lângă al ei și s-a lăsat pe vine.

Cât de nostim arătau împreună! Talpa frumoasă și bine clădită a bărbatului și talpa delicată și ușoară ca o pană a unei fete tinere și foarte vesele. El ghicise asta numaidecât observând că, la fiecare cinci-șase pași, ea se învârtea. Mergea și el și se învârtea, ca și cum s-ar fi strecurat pe nesimțite în trena ei.